

Beraat

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Esra Nur Yıldırım

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Ekim 2025

ISBN: 978-625-5779-01-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BERAAT

Ali Öztürk

Œu hayatta;

*ÜrettiĐimiz kadar genç, umutlu, heyecanlı; tükettiĐimiz kadar
mutsuz; alışkanlıklarımız oranında yaşlı; paylaştıklarımızla dost;
bencilliklerimiz ile yalnız; acizliklerimizle korkak; duygularımızca
sevgi sahibiyiz.*

YAZARIN ÖNCEKİ ÇALIŞMALARI

Doğmak ve ölmek hayatın değişmezidir.

Kısa ömrümüze neler kattığımız, nelerde eksik/güdüük, özve-rili ya da bencil kaldığımız zaman kütüğümüzdür.

Yazmaya küçük yaşta başladım.

İlk kitabım “Fakirin Sesi”dir. “Kabuk Tutmayan Yaralar” göz-lerimi dünyaya açtığım toprakların bir acısıdır.

Özlemin cemresi ve olanaksızlıklar çilesi daha çocukluk gün-lerinde düşmüştü yüreğime.

“Bekle Diyarbakır” zor şartlarda Aydın Nazilli’de yazıldı.

O günlerde kahır gözyaşı ile yıkanıyor, sabırlar zirvede sına-nıyor, beklentiler hüüzün içinde bir sonraya öteleniyordu.

“Düt Memo”, “Üç Dal Şiir Bir Demet Seveda”, “Yorumsuz” Bursa’da sahnelenen senaryo metinleridir.

Senaryo çalışmalarımnda lirizmi felsefe ile buluşturmak, imge-sellikle betimlemeyi bir araya toplamak, komedide düşünüp tra-jedide olup biteni canlandırmak istedim.

“Özlemin Kimden Hatıra” Adana’dan Niğde’ye, Eskişehir’den Bartın ve Buca’ya uzanan bıçaksırtı yolculuklardır.

Hiçbir şey emeksiz ve bedelsiz olmadı.

Hayata yaşadığım kadarıyla tanışım.

“Aşkın Ölümü Çetin Olur” eserimde duygusal bağımlılık ve aşk günahkârlığı rezaletini işledim.

Hüzünlü ve çatışmalı yaşanmışlıkların imgelerle betimlemesi hoşuma gidiyor.

Kalp gözüne “kem” bakanları, arsızlığı ve hırsızlığı maharet sayanları gördüm.

Üzüldüm, kırdım, öfkelenim, bu kadar da olmaz dediklerim oldu.

Haramın ve günahın bağışıklığı kişilikleri yok ediyor.

“Boşluktaki Çılgınlıklar” yaşamla ölüm arasındaki derin bir uçurum trajedisidir.

Bağımlılık illetinin hasarı büyük, etkisi ürkütücü, sonuçları kahredicidir.

Yüzlerce kullanıcı, aile ve yakınları ile görüştüm. Dertler dinledim, feryatlar duydum, acı ve çaresizce çırpınışlara mutsuzca tanık oldum.

“Ben çokça öldüm”, “Yok mu bir el uzatan, dur diyen?”, “Neredeyim, merhem kimde, burası neden karanlık.” sesleri kulaklarımdan hiç silinmedi.

Hayatta çokça ayıp, heba ve kayıp olduğuna inanıyor, yaşamı çok oyunculu ve çok sahneli bir tiyatroya benzetiyorum.

“BERAAT”; yaşamdan küçük bir kesitin imgesi, reva sayılan toplumsal vicdan yarası, baskı ve eziyetin ahlak çürümesidir.

Kayıplar, ayıplar ve bedellerde el sıkışma, helalleşme olmazsa “mahşer” sınavı zorlaşır.

İlahi adaletin affı, toleransı yok.

Hapishaneden içeri adımımı attığımda sıkı bir aramadan geçirdiler. “Sakıncalı” görülen kemer, fular, çanta, şemsiye, saat, küpe, ayakkabı bağcığı, bilezik gibi eşyalarımı bir kutuya koyup, üzerine tahta kalemi ile ismim yazıp kenara ayırdılar.

“Soyun... Üzerinde giysiye dair bir şey kalmasın. Onlarla artık işin bitti. Bundan böyle tek tip elbise giyeceksin. Sivil kıyafetlerinle vedalaş! Yeni kıyafet ve yeni ruha hazır ol.” dediler. Kabul etmeyince yere yatırıp üzerimdekileri parçalayarak tek tek çıkardılar.

Ağız içim, koltuk altım, saç, bacak arama baktılar. “Bunlar kader mahkûmu değil, bedel mahkûmu... Herkes hak ettiği ile karşılaşmalı. Burası ‘iyi niyet cenneti’ değil, zebanilere cennet kapısı açık olmaz. Bunlar da zaten ‘cennetlik’ değiller...” diyenler vardı.

İncinmiş, ürkmüş, örselenmiş, yaralanmış ve kanatılmıştım. Sorular boşlukta kalmış, efkârları alevler sarmıştı. Ellerim titriyor, dişlerim dudaklarımı kanatıyordu.

Yorgun, üzgün ve şaşkındım.

“Sana mı kaldı cennetlik ya da cehennemlik olmam?” desem de değişen bir şey olmayacağından susmayı yeğledim.

Aynı toprak üzerinde aynı iklimi yaşayan, aynı havayı soluyan insanlar arasındaki bu kalın ve zırva duvarı anlamak zordu.

Ön yargı ağır ve taşınması riskli bir yükü. Anlamadan, tanımadan yargılanıyor, görmeden, sesimi dahi duymadan köreltiliyor, haksız yere insafsızca, hatta zalimce daraltılıyordum.

Bir dostumun “En büyük kötülük karşındakini ön yargı sahibi yapmaktır...” dediğini hatırlamıştım. “Ön yargıları yok etmek, atom çekirdeğini parçalamaktan daha zordur.” diyenler de vardı.

Hiçbir şey kolayca çekip gitmiyordu hayatımızdan. Öncesinde ödenen bedeller avans gibi görünse de karşılığı gerçekleşmediğinde açıkta kalan bakiye, hayatımıza birer sıkıntı ve güdükleşme olarak düşüyordu.

Hüzünleri kadar gülüşleri de birbirine benzeyen bu insanların kimler, ne için böylesine kin ve nefretle donatarak kutuplaştırmış, ayrıştırmış, birbirine küstürmüştü? Oysa aynı toprak üzerinde gözlerimizi dünyaya açmış, aynı havayı solumuştuk. Aynı soğuğu yaşamış, aynı güneşle ısınmış ve aynı gökyüzüne bakmıştık.

Hep birlikte “Edirne’den Kars’a” demiş, Karadeniz’in horonu, Artvin’in tulumu ile coşmuş, Ege’nin zeybeği ile efelenmiş, Lorke’de tek beden olmuş, Çayda Çıra eşliğinde ritme girmiş, Hançer Bari’nda canları canımız saymıştık.

Nene Hatun, Gazi Ahmed Muhtar Paşa, Kürd İsmail, Bahri Bey ve Musa’nın torunuyduk. **İbrahim Hakkı ve Nazlı Baba sokaklarında büyümüş, Âşık Emrah ve Sümmani’nin dizelerinde içlenmiştik.**

Ayrı gayrı duvarı içimi acıtıyordu.

Acıya gülünüyor, eziyetle övünülüyordu.

Tebessümler sinsilikle sıvanmış, avuç terleri nefretten saklanır, merhametle buluşur olmuş; sevgi, merhamet, hoşgörü, akıl ve izan rafa kaldırılmış, katı kincilikler hasarlı kişiliklerde ürkütten dışavurumlara dönüşmüştü.

“Bunlar da zaten cennetlik değil...” demek, cehalet ve hadsizlikti.

Neye göre “kader” ya da “bedel” mahkûmu olmuşum?

Üzgün, şaşkın ve bitkindim.

İşleri bitince beni ayağa kaldırdılar. “Bunu tatlı bir ‘Hoş geldin’ olarak kabul et. Dilini kilitle, gözlerini sınırla. Hayallerini sil. Adımlarını durdur, hırslarını yok et. Yani robot gibi olacaksın. Ne eksik kal ne de fazla... Denileni yap... İstenmeyenden uzak dur...” dediler.

“Hoş geldin” hiç de “Hoş” olmamıştı. Ayakta duracak hâlde değildim.

Üzerime zorla giydirdikleri mavi renk tek tip kıyafetle ite kaka cezaevi doktoruna çıkarıldım.

“Baş belalarından...” dediler.

Doktor, şikâyetim olup olmadığını sorduğunda “Var” dedim ve bedenimde duran ezik, morluk ve çürükleri gösterdim.

“Orada mı oldu?” sorusuna “Evet.” yanıtını verdim.

Üzülmüştü.

Sorgu aşamasında göğüslerime tutulan sigara yanıkları, sulu kabuk bağlamışlardı. Bileklerim morluk ve çürük içindeydi. Dış etlerim iltihaplanmış, bacaklarım şişmiş, ayak tabanlarımda falaka ve çivili tahta üzerinde bekletilmekten dolayı doku kaybı oluşmuştu. Gözlerim küçülmüş, gözyaşları kirpiklerde kurumuş, dudaklar işkence etkisinden kararmıştı.

Adli tıp “İşkence sonrası sıklıkla görülen semptomlar; uyku bozuklukları, genel irriteyken bulguları, endişe hâli, korku, genel veya özgül amnezik durumlar...”dan söz ediyordu.

Elli sekiz gün boyunca işkence görmüştüm. Nöbet nöbet işkence yapılmıştı. Herkes kendi vardiyasında, kafasındaki işkence yöntemini denemiş, bırakılan hasarlar artarak büyütülmüştü. Kafaları estikçe gelmiş, keyiflerine göre sorgulamış, canları istedikçe gitmişlerdi.

Dinleme yerine hükmetme istiyorlardı.

Kırgındım, kızgındım.

Yalnızlığın bilinmediği adreste ağlayanlar da görülmüyordu.

Doktor “Bunun hastaneye gönderilmesi gerek. Bu şekilde içeri alırsanız iyileşmekte zorlanır. Apse durumları var. Bizim ortamda bunlar daha da azar...” dedi. Verilen yanıtta “Bunu bu şekilde hastaneye gönderirlerse ‘Ne oldu?’ demezler mi? Yaraları biraz kapansın...” itirazı üzerine hastane yerine müşahede bölümüne getirilip karşılıklı demir kapıların birbirine baktığı tek kişilik bir hücreye kondum.

İçeride yataksız bir demir ranza, tavanda önü telle kafeslenmiş düşük ışıklı bir lamba, el yüz yıkamak için mini bir lavabo ve ihtiyacı giderecek alaturka bir tuvalet taşı vardı.

Zemin nemli, duvarlar havasızlıktan küf ve mantar tutmuş, boyası kalkan demirler pas içinde kalmışlardı.

“Şu an müşahededesiniz. Cezaevine ilk gelenler buraya konur. Bir süre burada gözlem altında kalacaksınız, sizin hâl ve tutumunuz sonunda nerede kalacağınıza karar verilecek. O ara yaralarınız da kabuk bağlar zaten. İyileşmeye- uysallaşmaya bak” denilerek demir kapı üstüme kapatıldı.

İçerinin pis kokusu genzimi yakmıştı.

Hücre kapısının altında ve ortasında birer delik olduğu, onların da açılır kapanır kapakla kapatıldığı anlaşılıyordu.

Gelen seslerden yan ve karşı hücrelerde de birileri olduğu belli oluyordu.

Yaklaşık bir saat aradan sonra kapım yeniden açılıp içeriye dört kişi girdi. “Hazır ol!” dediler. Hiçbir şey anlamamıştım.

Neye, kime, ne için “Hazır ol?”

Komut üst üste tekrarlandı.

“Sağır mısın kadın?” dediklerinde “Değilim.” yanıtını verdim. Yanık yüzlü ve bir gözünün kör olduğunu fark ettiğim bir bey “Burada kulakların sadece bizim ağzımızdan çıkanları duyacak... Karşılığı ise sorgusuzca yerine getirilecek. Bulunduğun yer okul değil, ev değil. Cezaevinde ve ıslah aşamasındasın. Eğilecek, bükülecek, arındırılacak ve yeniden şekil alacaksın. Az konuşacak, mümkünse düşünmeyecek ve hiç hayal kurmayacaksın. Bize uyacak, söylediklerimizi yapacak, verdiklerimizi yiyecek, müsaade ettiğimiz kadar yaşayacaksın. Kapıyı sadece biz açıp kaparız. Artık senin de bizim nezdimizde kapıdan farkın yok. Başın eğik, gözlerin yerde, algıların kapalı olmalı.” dedi.

Hazır ola geçmediğim için ittiler, tekmelediler, yumruklandılar.

“Şimdiden söyleneni yapmıyorsa bununla işimiz olacak...” diyorlardı.

Yaklaşık kırk dakika sürdü bu fasıl. Kabuk tutmaya başlayan yaralar yeniden açılmış, bastığım yerlerde kandan ayak izleri oluşmuştu.

Kir ve toz içindeydim.

Eziyetçibaşım ile göz göze geldiğimizde “Göz teması yok. Sana yüzün yere dönük olacak demiştin ama anlamamışsın. Göz göze bakışmalardan nefret ederim. Burası usluya ıslah, asiye eza yeridir. İyi ve kötü, duvar duvaradır. Buraya ilk gelen insanlardan bazıları, işine gelmeyen ne varsa mantıksızlıkla eşleştirme hatasına düşebiliyorlar. Bu doğrudan takviyesiz bir aptallıktır. Biz de onlara ‘Madem mantıklı birisin o zaman neden buradasın?’ diyoruz... Burası cezaevi. Cezaevinin gerçeği dışarıya benzemez. Buranın en duyulur sesi demir sesleridir. Biz buna “sürgü sesi” de diyoruz. İletişimimiz bu mazgal deliklerinde açılan kapak kadardır. Mazgallar açıldıklarına ya size bir şey gelir ya da sizden bir şey götürülür...” dedi.

Sonraki günlerde bu kişi isminin “Şeytan” lakaplı Apo olduğunu ve işkence yöntemleri ile ün yaptığını, fiziksel eksikliklerini kötü muameleye döktüğünü öğrenecektim. Sorgu odasında “Konuş... Anlat... Biz her şeyi biliyoruz... Anlatırsan sana yardımcı oluruz...” sözleri cezaevinde “Hazır ol... Sus...” ile yer değiştirmiş gibiydi.

“İşimiz sizleri olumsuz ve uyumsuzluklarınızdan arındırıp süreç yeter ve ölmez iseniz yeniden topluma kazandırmaktır. Bu ulvi ve kutsal görev için buradayız. Cezaevi iyileştirme mektebidir. Bu mektebin meleği de şeytanı da biziz... Zamanın kolay ya da zor geçmesi sana bağlı. Boynun bükük, başın yerde olmalı... Seni sadece biz duyar, biz anlarız. Diğerleri sadece beton yankılanmalarıdır. Anne, baba, sevgili; hepsi dışarıda kaldı. Yani bugünden önce si artık yok. Dışarının kıymetini bilmemişsin. Ettiğini bulmuşsun. Huzur istiyorsan huzursuzluk yaratmayacaksın. Kurallara uyarsan meleğin, uymasan şeytanın oluruz... Akıllı olmazsan, var olduğunu sandığın aklın da başından gider. Ortada boş beyinle dolaşırsın. Boş beyin bazen iyidir, teneke ses çıkarır, boş beyin çıkarmaz. Ses

hem iyidir hem de kötü. Kabul edilen bir yanlışlık, kazanılmış bir zaferdir. Doğru düşünen buraya düşmez... Cin olmadan şeytan çarpmaya kalkarsan sonun kodes olur... Senin aklının hacmi ne ki suç işlemeye kalkıyorsun?” dedi.

“Hazır ol” a geçmeyeceğimi söylediğimde yeniden üzerime çullandılar. Cop ve tekmelerle rastgele vuruyorlardı. Ben düş-tükçe onlar kaldırıp duvara yaslıyor, eziyete kaldıkları yerden ve daha bir şiddetle devam ediyorlardı. Burnumdan fişkırان kan, duvarda nokta olmuştu. “Daha başlamadan kırmızı noktasını koydu.” diyerek ona bile güldüler.

“Boyaya para vermeye gerek yok, karıda kan çok, her tarafa yeter... Kan kaybı olmazsa bunun ıslah olacağı yok. Vurun ki damarlar boşalsın... Biraz stresini alalım, fazla gerginlik sinir yaratır, pörsüsün, yumuşasın...” dedi Şeytan Apo.

Geçmiş ile kavgasını bitiremeyenlerde sıkıntı vardı. Bozuk plak gibi “Neden yaptın?”, “Niye yaptın?”, “Doğru dursaydın bunlar başına gelmezdi... Her şeyin müsebbibi sensin...” diyerek kendilerini yormak ve kötü davranışlarını meşrulaştırmakla meşguldüler.

Ezmeye gönüllü, direnmeye öfkeliydiler.

Kulaklarımda “Sadece istenileni ver... Yap denileni yap.” sözleri yankılanıyor.

Kişilik, kimlik, edep, adap önemsizler arasına düşmüştü.

Yorgun, bitkin, üzgün ve mutsuzdum.

“Hazır ol” faslı birkaç gün sürdü. Şeytan Apo istediğini yaptırmak için çok çaba sarf etti.

“Öleceksin... Bir kez hazır ola geç, sonra ne istiyorsan onu yap. Sözümüzü yerde bırakamayız. Gececeksin diyorsak geçeceksin,

biz de geri vites yok. Seçeneksizsin. Direnişçi postu sana uymaz. Doğru dur, uslu ol, eksik kalma fazla olma. İstenileni ver. Boşuna kendini ezdirme... Böyle giderse çok geçmeden geberirsin... Nazik bedenin cop, kazma sapı, ansız tekme ve yumruk darbelerine dayanmaz. Burası Karasu kıyısında yürümeye, Nemrut tepesinden gökyüzüne bakmaya benzemez. Burası nem ve rutubeti ile ünlüdür. Çökersin, sönersin, azalır ve zamanla ortadan kalkarsın... Sen ecnebi ülkelerde nazik şartlarda yetişmiş bir insansın. Asilik senin yiyeceğin bir nane değil... Buranın havası serttir, soğuğu üşütür. Nemi ile yumuşar, kokusu genzini tıkar, kirinde kabuk bağlarsın... Güneşi hayal bile etme... Yağmuru sadece çatı sana söyler. Çatıdan dört çeşit ses duyulur; biri ayak sesi, ikincisi rüzgâr sesi, üçüncüsü kuş, dördüncüsü yağmur sesidir...” diyor.

Acımı dışa vurdukça üzerime geliyor, tepkisiz kaldıkça duruyorlardı.

Şeytan Apo “Katır piçtir ve bu yüzden inatçı olduğu söylenir. Ama kamçıyı bastın mı katır pes eder, bunlarda pes de yok. Katırın adı çıkmış...” diyor.

Aklıma bir yerden okuduğum “Ne olduklarını yüzlerine vura-
madığımız için kendilerini kusursuz sanan insanlar var...” sözleri geliyor...

Şeytan Apo’ya “Bunların hiçbiri yanınıza kalmaz, yaptıklarınızı kuldan saklasanız da Allah görür. Kimsenin zulmünden kaçma şansı yok. İlahi adalet illaki hesabını sorar. Kendinizle yüzleşecek bir şeyler bırakın geriye. Vicdanınız boş kalırsa içi şeytanla dolar. Şeytanın işi yanlışla sürüklemektir. Aldatılmanın diğer yüzü pişmanlıktır. Gün gelecek siz de kendinizle yüzleşeceksiniz. ‘Emir öyleydi. Yap dediler yaptık... Ekmeğimiz için yapmak zorundaydık... Yapmasaydık işsiz kalırdık.’ diyecek, belki de pişmanlık